

*Med starim in novim svetom
ne stoji zid.
Stoji Most.*

MOST

M – materialni svet, v katerem živimo.

O – odločitev, ki jo mora sprejeti vsak človek.

S – spoznanje, ki spremeni naše razumevanje.

T – transformacija, ko začnemo hoditi po novi poti.

**Most ni kraj.
Most je trenutek zavesti.**

UVOD

Draga bralka, dragi bralec – želim, da te knjige ne bereš samo z očmi, temveč tudi s svojo intuicijo.

Naj tvoj notranji glas priplava na površje in ti pokaže resnico – nam vsem znano in domačo, pa vendar izgubljeno v času in prostoru.

**Preden obrneš naslednjo stran, se za trenutek ustavi.
Umiri misli in prisluhni sebi.**

Morda bo prav tisto poglavje, ki ga boš odprl, tisto, ki ga v tem trenutku najbolj potrebuješ.

Knjigo lahko bereš kot celoto, od prve do zadnje strani.

Lahko pa jo odpreš tudi naključno, kajti skoraj vsako poglavje predstavlja samostojno miselno celoto.

Šele skupaj pa ta poglavja sestavijo širšo sliko, ki jo želim predati naprej.

Naše Duše so pogosto izgubljene v soju žarometov umetno ustvarjene Matrice. Ustvarjene, da nam olajša Pot, žal pa zlorabljene s strani kolektivnega ega, ki želi sam postati bog in stvarnik.

Prav tako kot nam naš zemeljski ego ne dovoli stopiti v stik s pravim, neskončnim Egom, našim notranjim »Jaz sem«, tako tudi sistem – izgubljen v času in prostoru – navidezno želi pokazati njegovo povezavo z višjo Inteligenco. V resnici pa zavaja sebe in vse okoli.

Omenjeni sistem, ki ni ne politični ne ekonomski – čeprav tudi vsi ti sistemi delujejo na podoben princip – ne želi evolucije. Izraža željo po razvoju, katerega lahko kontrolira.

Evolucija pa je nenadzorovana in zato nevarna sistemu. Sistem želi sledilce, ki mu slepo sledijo v svojem prepričanju, da ima samo on prav.

V prepričanju, da sami nimajo dostopa do informacij in da so nezmožni sami ustvarjati in kreirati svoje življenje. Tukaj in zdaj, kot tudi v svoji preteklosti in bodočnosti.

In tako vsi skupaj hodimo po Poti neznanja, zavajanja in iluzije.

Na našo srečo pa je Stvarstvo omislilo Platformo, katera s svojo cikličnostjo in našim linearnim dojemanjem časa ustvarja spiralo, ki nam omogoča, da se povežemo s svojo notranjostjo, pa tudi z notranjostjo okolice, v kateri smo. Da s pomočjo te povezanosti spoznamo vso čudovitost tega življenja in začnemo živeti v skladu z resnico, Univerzumom in njegovimi zakoni.

Ko spoznate, kaj nam omogoča naš planet in ko začnete uporabljati Matrico, to naravno, organsko, boste temu planetu nadeli ime, kot so mu ga naši staroselci. Tako kot za naše prednike – in zame – bo tudi za vas postal Mati Zemlja, Pachamama, Gaja ...

Čudovita Inteligenca, ki nam vsem omogoča Pot. Ki nas pelje do končne osvoboditve iz okov vzorcev in vezi, ki so si naše Dušne zavesti nabrale skozi mnoga življenja pred nami.

Naj vam ta knjiga pokaže Pot, po kateri hodite in naj vam prebudi vašo Intuicijo in vero v možnost osvoboditve.

Da si končno upate poleteti iz kletke karmičnih vezi.

Upam, da bom znal na ta papir preliti vse znanje, katero mi je bilo zaupano.

Znanje mojih prednikov in predhodnikov. Znanje, katero mi je bilo predano s strani mojih učiteljev in tistih, katerih imena ne morem izgovoriti, saj jih nimajo. Kajti njih se z besedami ne da opisati, saj so izven tega prostora in časa, izven vzorcev, ki bi mi omogočili njihovo predstavitev.

In da mi ga bo uspelo predati na vsem razumljiv način.

Kajti v čem je smisel, da pišem knjigo, katera bi bila sama sebi v namen?

V čem je smisel izgubljati dragoceni čas, če besede pred vami ne zbudijo vašega notranjega otroka? Da si zopet želi poleteti. Biti Peter Pan. Raziskovati brez strahu in omejitev in si upati iz okvirov, katere so mu postavili starši in okolica?

Kajti ustvarjalnosti ne moremo doseči brez tveganja. Brez koraka v

4. MOST

*Most je vedno tam.
Vprašanje ni ali obstaja –
vprašanje je samo ali bomo stopili nanj.*

Je trenutek, ko se kot posameznik ali kot civilizacija vprašamo, v katero smer želimo nadaljevati svojo pot.

...

Na eni strani je stari svet.

Na drugi strani nova možnost.

Zadnje čase sem se pogosto spraševal, na kateri strani sem pravzaprav.

Sem že na novi strani?

Lahko bi bilo, kajti okrog mene so ostale večinoma osebe, ki čutijo novo dobo. Osebe, ki se zavedajo, da ne želijo več upravljati energije za vsako ceno. Ljudje, ki so opazili, da so bili ujeti v primež sistema, ki je ustvarjal vedno nove obveznosti in ljudi pogosto držal kot ujetnike lastnih strahov in pričakovanj.

Po drugi strani pa sem se zavedal, da pogosto prestopim na staro stran.

Vsakič, ko sem se odpravil na sestanek ali ko sem se spustil v mesto, me je vedno stisnilo v prsnem košu. Postalo mi je slabo. Vse bolj sem začel čutiti razliko v vibracijah obeh strani. Tista prijetna toplina, ko sem sedel na vrtu, v primerjavi z mestom, ki je vibriralo s tisto težko, lahko bi rekli nizko frekvenco. S frekvenco strahu, zaskrbljenosti, hitrega tempa, nervoze.

V mestih se je še kako opazilo, da ljudje nehote in nevede želijo živeti življenje, ki jim je vsiljeno, namesto da bi bilo obratno. Da bi vsi živeli življenje, v katerem bi uživali, življenje, ki bi od nas izvabilo naše talente. Našo najboljšo verzijo vsakega od nas.

Dolgo nisem znal poimenovati te razlike.
Šele kasneje se je nekako tiho vame prikradla beseda.

Most.

Ko bi se zavedali, kako malo je potrebno, da se pojavi pred našimi očmi. Da ga vidimo, da ga čutimo.

Potrebna je hvaležnost za to, kar imamo in pogum, da si upamo spustiti vse, kar je starega in odsluženega.

Sočutenje za vse, ki tega Mostu ne bodo prečkali. Ne še.

In veselje do tistih, ki so ga že. Ki nas mogoče čakajo na drugi strani.

Spoznal sem, da zame ta Most počasi postaja pot domov. Vijugasta cesta, ki se dviguje proti vasi, v kateri živim.

In da se po Mostu sprehajamo vsak trenutek:

Ko smo v tišini, v srcu, v miru s samim seboj in okolico.

Ko z otroško radoživostjo poslušamo ptico na veji ali opazujemo kobilico v travi. Mogoče oblake, ki jih kot bele ovčice veter preganja po nebu.

Takrat smo na tej novi strani.

Takoj ko nas zaskrbi ali bomo lahko plačali položnice, se premaknemo na staro, poznano obalo.

In tukaj sem našel odgovor, kako ostati na strani, na kateri sem želel nadaljevati svojo Pot. Odgovor je prišel tako kot večina ostalih. Nenadoma mi je postalo razumljivo.

Stalno biti zavestno prisoten.

Situacije ne moreš nadzorovati, lahko pa imaš pregled nad njo. Kot orel iz višav lahko opazuješ igro okolice, opazuješ dogajanje okoli sebe. In se potem, s sprejemanjem odgovornosti in s svobodno voljo, odločiš, kako se boš odzval na dogodek.

Kako se odzovemo na situacijo, je v resnici naša svobodna volja.

Svobodna volja pa vedno prinese odgovornost.

In se zavemo!

To je naša svobodna volja! To je naša odločitev tukaj in sedaj.

In zgrabimo roko, ki nam pomaga na krov.

Vsak od nas ima priliko izbrati čoln, na katerem bo nadaljeval pot. Roka je tukaj, pomoč obstaja.

Pa vendar, za katero roko se bomo odločili, je naša odločitev! Na kateri strani Mostu bomo o(b)stali, je naša odločitev.

Vse ostalo. Vse ostalo pa je prihodnost, nedorečena, ko jo pogledamo skozi oči časa in že davno spisana, ko jo pogledamo s strani Zavesti.

In zgrabil sem roko.

Roko, ki zahteva odgovornost. Kjer ni poznanega udobja, temveč tiha resnica neznanega.

In spoznal nekaj preprostega: **izbira je končno moja.**

V tistem trenutku nisem izbral boljšega sveta. Izbral sem zavestnega.

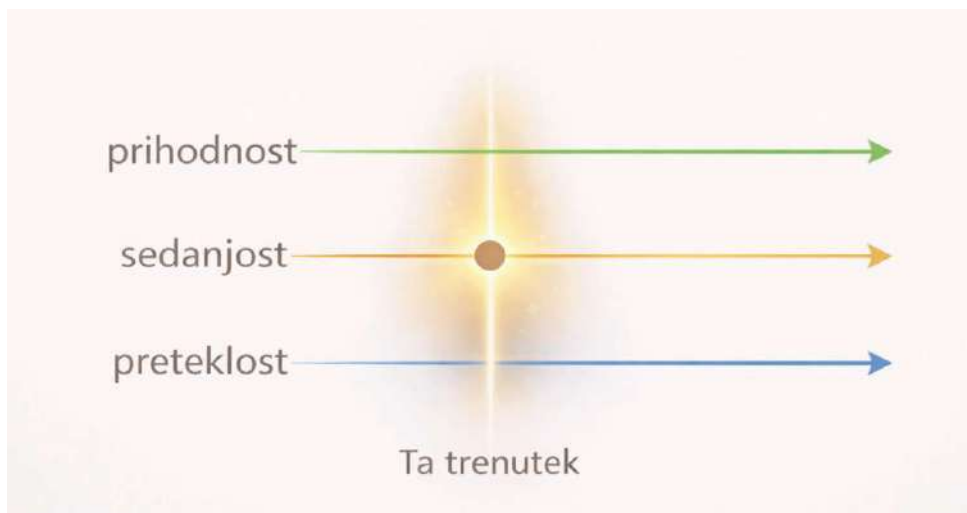
in doživljamo, katerega živimo, je čas ena od temeljnih značilnosti in je nujno potreben za njegov obstoj. Brez časa ni frekvence in brez frekvence ni vibriranja, brez vibriranja pa ni našega Univerzuma.

In zato v tem Univerzumu obstaja preteklost, sedanjost in prihodnost. Naše naučeno dojemanje časa je vidno preko linearne črte:

Ko pa vse skupaj pogledamo z vidika zavesti, bolj rečeno medpolja med zavestjo in univerzumom, prostora, kjer nastajajo misli, pa se čas izgubi. Vse postane dosegljivo. Tako po širini – številu paralelnih resničnosti kot po nastanku in koncu. Vse postane ta trenutek.

Razumevanje inkovskega pogleda časa, v katerem potekajo prihodnost, sedanjost in preteklost paralelno nam je tu lahko v veliko pomoč.

In takrat ne bo nastala zlata doba! Nastala pa bo kolektivna pot, ki bo peljala proti njej.

In obratno - kolektivna pot - ki bo peljala nazaj v spodnji razpon vibracij, ki delujejo v eni dimenziji. Še vedno v tej nam znani 3D dimenziji.

Zaenkrat lahko še **sami izberemo**, po kateri Poti želimo hoditi. V kateri čoln bomo vstopili.

Časi, ki so tukaj, zahtevajo razumevanje, sočutje in spoštovanje.

Tudi razumevanje, da niso vsi pripravljeni iti po Poti, ki smo si jo izbrali.

Spoštovanje do odločitev svojih partnerjev, družinskih članov, sodelavcev, sosedov ...

Sočutje do tistih, katerim je težko v teh časih velikih odločitev. Sočutje in razumevanje, ne pa prevzemanje njihovega bremena.

Vsak od nas ima pravico izbirati svojo pot, v skladu z zmožnostmi in minulim delom, ki smo opravili sami ali pa naši predniki in predhodniki.

Zavedajte se: tudi če nam »karte« niso naklonjene, tudi če nam predniki niso pripravili - »ugodnega terena« - imamo svobodno voljo, ki nam omogoča, da se priključimo skupini, s katero želimo nadaljevati skupno Pot.

In zakon resonance bo poskrbel, da **se bomo** slej ko prej **uskladili** z večino.

Vendar pa moramo hoditi z njimi.

Zato ni vprašanje, kam gre svet.

Vprašanje je, s čim vibriramo mi.

Kar hranimo, to raste.

S čimer hodimo, s tem se uskladimo.

Zakon resonance ni kazen.

Je naravni red.

Zadnjič se peljem proti domu in razmišljam ali bi med potjo obiskal prijatelja. Pa začnem opazovati moje misli. Prva misel, ki mi je prišla na pamet je bila »saj ne vem če me ta trenutek res rabi« , V tem trenutku zagledam nasproti vozeče vozilo z registrsko tablico v kateri je bilo napisano »RAB«. Peljem se naprej in pojavi se misel »saj ne vem če bi šel« pa se pripelje nasproti vozilo Goriške registracije »GO«. Še vedno nekako ne čutim in se peljem mimo njegovega podjetja. Nekaj metrov naprej se pojavi misel » ne vem bi šel ali ne, sicer pa sem šel že mimo in bi moral zaviti nazaj« in pogledam nasproti vozeče vozilo, v njegovi tablici opazim »ZAV«.

Seveda sem na prvem križišču zavil, obrnil in šel do njega. Kako se je smejal, ko sem mu povedal to zgodbo.

Zavedajte pa se, da je to igra intuicije. Pri meni pogosto deluje.

Bo pri vas?

Igrajte se s svojo intuicijo in Sinhronost bo na razne načine sodelovala. Sčasoma boste ugotovili, na kakšen način najpogosteje prejmete odgovore in navodila. S tem pa bo komunikacija z vašimi Vodniki in ostalim okoljem postajala vse lažja. Kajti vsak od nas je edinstven posameznik, ki je na svoj način povezan z okolico.

V podporo vam je lahko tudi vaša astrološka analiza, ki pokaže, kje so vaše ovire in kje priložnosti.

Naše prebujanje je pogosto povezano z iskanjem rešitve za kakšen zdravstveni izziv, strah, fobijo, nelagodje ipd. Mogoče je samo radoznalost.

Karkoli že je, ne pozabite biti hvaležni. Za vse! Tudi za bolezen!

Mogoče je bila prav bolečina tista, ki vas je potisnila na pot duhovnosti. Biti resnično hvaležen je vir neverjetne energije! Lahko si vzamete blok in dnevno pišete, za kaj ste hvaležni.

Skratka, prvo je naša iskrena želja, potem pa volja, ki nas žene naprej, tudi če smo mogoče obstali.

Kdaj se resnično prične?

Govorili smo v poglavju »Klic na pomoč«.

Začne se, ko prvič prosite za pomoč. Prosite kogarkoli na tem fizičnem svetu ali v kakšni drugi dimenziji oziroma resničnosti.

Vaša naloga je potem samo opazovati okolje in zaznavati priložnosti, ki vam jih pošilja Sinhronost, ter se nanje seveda tudi odzivati. Na koncu odločitev vedno sprejmemo sami – in z njo tudi odgovornost.

Vsak od nas ima svoj dostop do informacij, svoj način komuniciranja. Igrajte se, raziskujte in poiščite svoj način dostopa.

Resnično delo na sebi ni enostavno, je pa vredno vsakega truda.

In ko človek naredi prve korake na tej poti, kmalu ugotovi, da se resnična duhovnost ne začne v knjigah ali pri učiteljih – ampak v odnosu do sebe.

EPILOG – MOST

Morda so naši predniki stoletja pripravljali teren. Gradili razumevanje, ohranjali znanje, prenašali izkušnje skozi rodove.

Vsaka generacija je dodala svoj majhen kamen v mozaik človeškega zavedanja.

Nekateri so raziskovali svet materije, drugi svet duha. Nekateri so učili, drugi so samo živeli svoje življenje – pa vendar so vsi pustili sled.

Danes stojimo na tem temelju.

In mogoče je prav naša generacija tista, ki stoji na posebnem mestu v zgodovini. Na mestu, kjer se poti začnejo ločevati.

V tej knjigi sem večkrat uporabil prisposodbo Mostu.

Most ni fizičen.

Most je stanje zavedanja.

Je trenutek, ko se kot posameznik ali kot civilizacija vprašamo: v katero smer želimo nadaljevati svojo pot.

Na eni strani je stari svet.

Svet strahu, manipulacije, nadzora, tekmovanja in pozabe.

Na drugi strani je drugačna možnost.

Svet večje odgovornosti, etike, sodelovanja in sočutja.

Svet, kjer človek ne poskuša premagati narave in drugih ljudi, temveč začne razumeti svojo vlogo v celoti Stvarstva.

Most ponuja izbiro.

Toda Most ima tudi svoja pravila. Na njem ni mogoče stati z eno nogo na eni in drugo na drugi strani.